

[Nathalie Lind.]

ken betydning et medium som Danmarks radio, et monopol af denne art har, så kan vi ikke acceptere, at det skal opbygges på denne måde.

Melchior (CD):

Der kan ind imellem være rimelighed i, at partier fremsætter forslag, om hvilke de godt på forhånd ved, at der ikke er nogen chance for at få dem vedtaget. Men det må kræve, at det er forslag af væsentlig principiel betydning, eller at de peger på et helt nyt problem. Jeg synes ikke, nogen af de her fremsatte forslag har denne karakter. Når dertil lægges, som både ministeren og de hidtidige ordførere har peget på, at der kun går et halvt år, før vi under alle omstændigheder skal se på radioloven i dens helhed, så finder jeg ærlig talt, at disse lovforslag ikke engang burde have været til første behandling.

Dermed har jeg ikke sagt noget om intentionerne med de forskellige forslag, men bare om tidspunktet for deres fremsættelse. Forårstid er jo ikke syltetid, men vi bliver altså nødt til at lægge disse forslag i dybfryseren og så tage dem frem igen, når det bliver syltetid og hele emnet skal op til en gennemgribende behandling.

Lad mig kort sige om det konservative lovforslag nr. L 113, at jeg finder bemærkningerne meget sparsomme. Vi får egentlig lidt for lidt at vide om intentionerne bagved. Det får vi måske om lidt, når ordføreren for forslagsstillerne får ordet, men det burde nok foregå i omvendt rækkefølge. Vi har ikke overvejende sympati for ideen i dette forslag. Vi har stor tillid til, at Danmarks radios normale redaktion og professionelle bemanning er den mest sandsynlige garanti for, at stoffet i hvert fald bliver præsenteret på en måde, som animerer lyttere og seere til at deltage. Personlig har jeg aldrig brudt mig om de politiske partiers egne udsendelser i radio og fjernsyn, og de vil altså også nu blive lagt i mølpose. Jeg frygter, at en informationsvirksomhed som den, der her er tilsigtet, vil få en lignende lidt gold og lidt fersk karakter. Det vil i vid udstrækning gå ud over det interessevækkende, som sådanne nødvendige udsendelser bør være. Det tror jeg man bedst opnår ved en normal journalistisk redigering.

Fremskridtspartiets forslag har vi absolut ikke nogen særlig sympati for. Hovedsagelig af

den grund, at tiden ikke er inde, og det ved fremskridtspartiet højst sandsynligt også udmærket.

Meget spændende er naturligvis retsforbundets forslag, og jeg har da en vis sympati for det, idet vi i høj grad i mit parti sysler med tanker om direkte lytter- og seervalg, f. eks. hvert fjerde år i forbindelse med licensbetaling el. lign., men at man skulle hindre politisk repræsentation i radioens ledelse og forbyde politikere at blive valgt, enten via dette ting eller via direkte lytter-seervalg, det har vi ikke bare ikke forståelse for, det er vi, som det vil være mange bekendt, direkte modstander af. Vi vil derfor ikke kunne benytte denne idé som grundlag for vore tanker til efteråret.

Lad mig til slut have lov at knytte en bemærkning til noget, hr. Nørgaard Sørensen sagde i sin tale. Han var inde på, at man ikke gerne vil have mere politisk pression i Danmarks radio – det er der allerede nok af, som det er nu, sagde hr. Nørgaard Sørensen. Det forekommer mig, at han dermed sætter sig mellem to stole eller i hvert fald forsøger at trutte i to mikrofoner samtidig. Hans parti og regeringen går ind for, at der skal være politisk indflydelse. Men hvad er forskellen på politisk indflydelse og politisk pression? Politikere giver udtryk for deres politiske meninger i overensstemmelse med det, de er valgt til, på de poster, de er sat på. Hvor går grænsen mellem indflydelse og pression? Og hvem har nogen pressionsmulighed i radiatorådet, som det er nu, uden ved at afgive sin stemme? Som taler kan man selvfølgelig sætte mere eller mindre tryk på, men når stemmeafgivningens øjeblik indtræder, så har jo uanset højttalerens styrke hver person én stemme, og jeg kan ikke se, at nogen har nogen som helst mulighed for at udøve pression; der kan kun være tale om en demokratisk indflydelse. Selv om det altså medfører, at jeg får mine store bededags kryddere yderligere forsinket og er nødt til at blive for at høre hr. Nørgaard Sørensens svar, så ville jeg være meget glad for at høre, om han ikke fortryder denne udtalelse en kende.

Ole Henriksen (SF):

Behandlingen af de foreliggende 3 lovforslag mener vi generelt bør henskydes til den kommende revision af radioloven, og vi vil indtil videre betragte dem som bidrag til denne kommende diskussion. Vi finder specielt i retsforbundets forslag nogle tanker, som vi er velvil-